

ÎNTRE MOȘTENIREA TRECUTULUI, RESPONSABILITATEA PREZENTULUI ȘI SPERANȚA PENTRU VIITOR¹

Between the Heritage of the Past, the Responsibility of the Present and Hope for the Future

Am primit de la generația începutului de secol XX o Românie Mare, pe care tot ei, după Unire, au îmbogățit-o material și spiritual. Astfel Bucureștiul era Micul Paris, iar România, grânarul Europei.

Au urmat anii comunismului, care, printr-o politică direcționată spre ștergerea din conștiința națională atât a valorilor democrației, cât și a celor creștine, a încercat să înlăture, în fond, acele valori care, în acea vreme defineau lumea democratică. Parțial au reușit, dar, în același timp, coloana vertebrală a neamului românesc, adică credința, nu a putut fi frântă. Chiar dacă în închisorile și lagărele de muncă, au fost întemnițați oameni de seamă ai României, spiritul nu poate fi legat, credința și dragostea de țară nu pot fi închise! Poți lega un om, dar nu îi poți lega conștiința! Apostolul Pavel a fost închis, dar Evanghelia nu a rămas între zidurile închisorii.

Făuritorii Marii Uniri au fost oameni deosebiți, care și-au înțeles chemarea și asemenea fililor lui Isahar, amintiți în Biblie, au știut să înțeleagă vremurile și să spună poporului ce trebuie să facă, fiind ei înșiși exemple vrednice de urmat. Și-au trăit viața nu doar pentru ei, ci și pentru generațiile viitoare. Oameni unici în vremuri unice. Și-au trăit atât chemarea, visul, cât mai ales credința, făcând din ea o stare, o atitudine, dar mai ales au înțeles că este și o luptă pe care erau chemați să o ducă biă ruitori, în împlinirea idealurilor celor mai înalte despre Dumnezeu, viață, viitor, neam!

Din păcate, astăzi, singura rațiune de a fi a multor conducători o reprezintă propria persoană, familia de trup, de interese sau politică,

¹ O versiune mai amplă a acestui material a fost prezentată în februarie 2018 la evenimentul „România, 100 ani de conștiință națională și credință creștină”, din București.

chiar și de credință. Astfel de rațiune hrănește doar VANITATEA. Și încet, încet, vanitatea pervertește CONȘTIINȚA.

Făuritorii Marii Uniri ne-au lăsat o cu totul altă moștenire spirituală atât asupra vieții personale, cât mai ales asupra destinului în lume al poporului român: Marea Unire din 1918 reprezintă sublima pagină de istorie a românilor! Nu am dreptul să nu amintesc acum și aici de George Pop de Băsești, unul dintre liderii mișcării memorandiste și care a prezidat Adunarea Națională de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918. Despre el, Octavian Goga a scris următoarele: „Acest om a dat numai și nu a cerut nimănui nimic!”

În greutățile extraordinare prin care România trecea în anul 1917, cine s-ar mai fi gândit, ar mai fi visat, s-ar mai fi implicat în pregătirea Marii Uniri? George Pop de Băsești a avut această viziune a unui viitor numit România Mare. Convingerea mea este că deasupra întregii sale viziuni a pus credința. Susțin această afirmație prin ceea ce se găsește scris pe piatra sa funerară – cuvinte din Sfânta Scriptură: „Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace, că am văzut slobozirea neamului meu”. Despre el, Nicolae Iorga a scris: „A fost icoana din trecut, garanție morală pentru prezent, îndemn către tineretul viitorului!”

Pentru miile de făuritori ai Marii Uniri, maxima lui Aristofan: „Ubi bene, ibi patria!” s-a rescris sub forma: „Ubi patria, ibi bene!”. Doar aceia care cred din toată inima că acolo unde este patria este bine, pot înțelege și trăi consecvent în prețuirea apartenenței la un anumit popor, cu un specific etnic, lingvistic, cultural, de credință.

A rămâne român, dar în același timp a fi și european înseamnă, precum scria cândva Constantin Noica: „În alte ceruri să privești și sub cerul lumii tale să visezi”, iar în același ton, Lucian Blaga scria: „Să fim noi înșine sub stelele noastre și să îngăduim celorlalți să fie ei, sub stelele lor”.

În același timp, pentru păstrarea identității de neam și credință, a sutelor de mii de români ce trăiesc în jurul României, suntem datori să cheltuim și să ne cheltuim. Dar mai ales să nu îi uităm! „România este țara înconjurată de români”, spunea Nicolae Iorga.

Evenimentul unic rămas în istorie sub numele de Marea Unire, ne obligă, chiar și în condițiile de multe ori triste din 2018, să gândim la un viitor mai bun, ale cărui baze îl punem în prezent. Aceasta pentru binele nostru comun și pentru un loc de seamă al României într-o Europă ce se vrea unită, dar care și-a trecut cu vederea moștenirea creștină.

Pentru aceasta trebuie să înțelegem pe români, în majoritate, că valorile creștinismului, încercate dar și consacrate timp de două mii de ani, reprezintă adevărate pietre de aducere aminte ale existenței poporului român. De asemenea, să (re)deschidem larg ușile bisericilor, mănăstirilor, caselor de rugăciune, ca o chemare tăcută adresată românilor, să-și aducă aminte de Dumnezeu nu doar la evenimente, ci zi de zi.

Am ferma convingere că în interiorul țării trebuie să se audă cât mai multe voci care să transmită mesaje de unitate, de bine comun, de pace socială și demnitate umană. Dar, îmi doresc totodată, ca în exterior să fim o singură voce, care să vorbească despre identitatea noastră națională, credința creștină, progres material și viitor demn. Nu știu dacă voi apuca să văd din nou o Românie Mare ca în 1918, numai bunul Dumnezeu cunoaște! Dar știu că împreună putem construi astăzi România măreață de mâine! Doamne, binecuvântează România!

Ec. Virgil ACHIHAİ

Președinte Biserica Creștină după Evanghelie – Uniunea Bisericilor Creștine după Evanghelie din România; secretar general, Alianța Evanghelică din România